

unddraget Rigsdagens Indflydelse og overgivet til Rigsraadet, hvor Sporene af den almindelige Valgrets Indflydelse vare saa svage, at der skulde stærke Dine til for at se dem. Nei, Forholdet er i Virkeligheden dette, at i 1866 var der gaaet 11 Aar, siden denne Indskrænkning havde fundet Sted (Th. Nielsen: Forbeholdet!). Da det ærede Medlem nævner Ordet Forbehold, vil jeg minde ham om, at der ogsaa i 1849 var et Forbehold. Endvidere tales der altid, som om dette Ministerium var det første, der har haft Vansteligheder med dette Thing paa Grund af dette Things Fordringer, som det udtrykte i 1873. Det er jo ikke Tilfældet. Det Ministerium, som gik forud for dette, havde jo, som bekendt, saa store Vansteligheder, at det foretrak at gaa i Stedet for at kæmpe videre. Det ærede Medlem betonedede stærkt, at det, man maa holde paa, er, at det bliver Folket selv, som angiver Styrelsens Retning. Naar det ærede Medlem blot vil huffe paa, at Folket ikke blot er repræsenteret i denne Sal, men ogsaa i den anden Del af Rigsdagen, og naar det ærede Medlem fremdeles vil huffe paa mit Standpunkt lige overfor Rigsdagsbeslutninger, tror jeg, han vil komme til den Overbevisning, at jeg staar ham meget nær. Hvor ofte har jeg ikke udtalt her i denne Sal, at jeg vilde bøie mig for, hvad dette Thing og det andet Thing blev enige om, og at jeg, dersom det var Noget, jeg ikke ansaa for forvarligt, saa vilde overlade til Andre at gennemføre det. Det er altsaa netop Udtrykket for, hvad det ærede Medlem ønskede, nemlig at Folket selv kommer til at angive Styrelsens Retning. Endelig har det ærede Medlem i Dag udtalt, at han ved nærmere Granskning af det foreliggende Forslags Bestemmelser om, hvad der kunde undrages den endelige Afgjørelse ved Afstemning i Afgjørelsesudvalget ved Lodtrækning, er kommet til det Resultat, at disse Bestemmelser ikke dele lige mellem de forskjellige Faktorer. Ja, det er jo for saa vidt ret tilfredsstillende, smigrende for den politiske Retning, hvortil jeg hører, at det ærede Medlem synes at forudsætte, at den Retning altid vil komme til at sidde ved Roret i Danmark. Det er nemlig klart, at forsaavidt som Begrænsningsbestemmelserne giver Regjeringen en særlig Bægt og Myndighed, vil dette jo tilfalde enhver Regjering, der kommer til Styret, efter at dette er vedtaget, og ikke blot den nuværende. Men jeg skal gjentage, hvad jeg allerede forleden yttrede, at jeg vel maa ubetinget fastholde, at der maa være en Begrænsning for, hvad der kan undergives det blinde Tilfældes Afgjørelse, men at det er overordentlig vanstelig at affatte Reg-

lerne for denne Begrænsning saaledes, at man fuldt rammer det, man vil ramme, og ikke Mere, og at man i Virkeligheden kommer til at give enhver af Lovgivningsmagtens Faktorer den rette Indflydelse paa Unddragelserne fra Afstemningen. Det har jeg erkjendt forleden Dag, og jeg gjentager det for at undgaa, at det senere skal siges, at Regjeringsforslaget er anset som ubrugeligt til videre Forhandling om en Grundlovsforandring, fordi gjennem Begrænsningsbestemmelserne Magtfordelingen ikke blev tilfredsstillende, eller, om man vil sige det saa, fordi Begrænsningsbestemmelserne i deres Helhed ikke vare tilfredsstillende. Derfor gjentager jeg udtrykkeligt, at jeg erkjender, at der er det vansteligste Punkt, at det er paa dette Punkt, det er vansteligt at træffe de rette Bestemmelser, og at Regjeringen altsaa selvfølgelig er fuldt villig til at forhandle om Ændringer i disse Bestemmelser.

Første Viceformand (Høgsbro):

Det ærede Medlem for Viborgs Amts 2den Valgkreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

Alm: Den meget ærede Conseilspræsident bemærkede, at det ikke blot var det nuværende Ministerium, som havde haft Vansteligheder, reiste fra Folkethingets Side, at kæmpe med, men at det Samme ogsaa bl. a. havde været Tilfældet med det Ministerium, som gik umiddelbart forud for det nuværende, idet det havde mødt saa store Vansteligheder, at det foretrak at gaa fremfor at kæmpe videre. Som Medlem af dette foregaaende Ministerium maa jeg tillade mig dertil at bemærke, at dette ikke er ganske korrekt. De Vansteligheder, som bragte Ministeriet Jonnesbech til at trække sig tilbage, kom i Virkeligheden fuldt saa meget fra det andet Thing som fra dette, og Ministeriet Jonnesbech foretrak ikke at gaa fremfor at kæmpe videre, men det ansaa det for sin Pligt at trække sig tilbage, da derved kunde opnaas Enighed mellem de to Thing.

S. Solm: Det er vansteligt at føre en Forhandling med Conseilspræsidenten, thi vel er han ikke meget stærk i Begrundelsen, men han er overordentlig stærk i Gjentagelsen af sine Paastande, selv om de atter og atter ere blevne tilbageviste. Dog, fordi man gjentager en Paastand, bliver den ikke mere sand, og der er navnlig en af de Paastande, som Ministeren i Dag igjen er kommen frem med, som vi hver Gang, den fremsættes, bør tilbagevise. Det er den, at Folkethinget i 1873 forlangte en Regjering, der kun var i